

1. Včera

Historie vypadá tak lehce, když se nemusí žít!

Když se pozemšťané konečně vyhrabali ze své kolébky, rozprchli se po Galaxii. Hned jak byl začátkem třetího tisíciletí objeven mezihvězdný pohon, vzedmula se nová vlna a hledání zelených mužíčků nabralo prvotní intenzitu. Nejprve se hledalo na pečlivě vybraných místech, potom za každým rohem. Ale nenašlo se nic.

Po půl století to lidi přešlo a začalo období osidlování blízkého a pak i vzdáleného kosmu. I přes různé výstřelky v podobě dálkových výprav na konec spirálního ramene, do středu Galaxie či různých soukromých akcí lidí osídlili prostor o průměru sotva jednoho procenta Mléčné dráhy.

Je jasné, že nebylo v silách lidského rodu udržet tuhé centrální řízení. Tak jako dříve státy sdružily se planety do federace a v určité míře se dařilo udržovat všude stejná pravidla a zákony. S úctou ke svému rodišti lidé přeměnili Zemi na muzeum a odpočinkovou zónu, až na 'malý' prostor, kde sídlily instituce federace.

Existovalo však jedno místo, bublina o velikosti mnoha desítek parseků, oblast zvaná 'Rudá díra'. Ať jste chtěli dovnitř nebo ven, museli jste proletět tlustou slupkou multidimenzionální 'želatiny', která průniku bránila. Na začátku problému tedy stály prostě ekonomické kalkulace.

Název měl být protikladem atronomického pojmu 'černá díra' a vycházel z barvy hvězd v oblasti – ovšem v případě, že jste je pozorovali zvenčí. Protože uvnitř bubliny to byla zcela obyčejná žlutá slunce jako to, co ohřívá Zemi. Rudá díra byla totiž nevídanou koncentrací obyvatelných světů. Ale ta prokletá slupka ovlivňovala procházející světlo tak významně, že se vnějším pozorovateli zdálo, že se k němu Rudá díra rychle přibližuje.

Skutečnost však byla přesně opačná. Rudá díra se stále více vzdalovala zbytku federace ve všech oblastech: ekonomicky, politicky i morálně. A tak organizovaná aktivita pomalu utichala, protože vesmír je velký a k osídlení tu je spousta jiných míst, která se tak vehementně nebrání.

Jedna 'organizovaná aktivita' federace se naopak zvětšovala: odkládání nepohodlných osob. Jako doživotní vězení byla vybrána malá hvězdná soustava jen kousek od hranice – to aby se uspořila energie. Jedna ze tří planet byl podivný kyslíkový svět bez života, který byl svými vlastnostmi pro vězení jako stvořený. První transport si přivezl všechno s sebou – stroje, semena i pracovní sílu. Když se funkčnost vězení a transportního systému potvrdila, přestala se federace o Rudou díru zajímat.

Kontejnerová vězeňská loď dopravila k hranicím Rudé díry jednu či několik vyřazených a vybrakovaných nákladních lodí z celé federace, které byly s minimálními náklady předělány na dočasné vězení.

Téměř od začátku se uchýtilo označování vězňů jako oveček či zkrácené ovcí. V okamžiku, kdy byl vězeň odsouzen a čekal na transport, změnil příslušnost k živočišnému druhu a ještě se nestalo, že by nějaké ovci vrátili status člověka. Byla to cesta bez návratu.

Na kontejnerové lodi byla četa kněží, od každé církve jeden, která se starala o své dočasné stádo oveček a dávala vězňům před opuštěním lodi poslední pomazání. Nikdo neřešil, zda je ovce věřící či nikoliv, a zda o to stojí. Stejně většina řvala, že se vrátí a pomstí.

Každá ovce byla uložena v pouzdře a dva dny cesty dostávala jen vodu z pítka. Nákladní lodě bez posádky měly pouze tolik energie, aby proletěly slupkou a dostaly se k vězeňské planetě. Zde byla pouzdra s ovce vypuštěna a bezpečně přistála. Opuštěné nákladní lodě bez energie se pak staly oběžnicí místní hvězdy.

Také na jiných kyslíkatých planetách Rudé díry bujel život. Z tisíce různých příčin sem lidé z federace odcházeli či utíkali a hledali zde nový životní prostor – ať už ve společnosti stejných „cvoků“, nebo naopak co nejdál od civilizace. Specifické a ne právě jednoduché životní podmínky vedly k rozdílné morálce a světonázoru. Lidé zde znovu objevili rozdílnost pohlaví a sex.

Ale náhoda je dort, hozený matkou přírodou člověku do tváře. A právě tahle nevyzpytatelná sudička stála u zrodu Rudého impéria. Jednoho dne přiletěla k hranicím vězeňská loď se vzbouřenci – profesionální kosmonauti a vojáci, vědci a jejich rodiny, kteří se provinili jen jinými názory. V posádce kontejnerové lodi byl 'zrádce', který vězně osvobodil a ti se zmocnili lodě. Je otázkou, jaký by byl jejich další osud, kdyby jim náhoda nepřihrála do cesty velký a plně naložený hvězdolet.

Když hnutí, hlásající znechucení z civilizace, nashromáždilo dostatek lidí a prostředků, koupilo si velký nákladní hvězdolet, naplnilo ho zásobami potravin a energie až po okraj a vydalo se k Rudé díře. Čistě ze zvědavosti se vynořili poblíž hranice – a tady je přepadli vzbouřenci. Ve vsí početnosti hvězdolet obsadili, loď federace poslali domů a vletěli do Rudé díry.

Mezi nejvyšším mistrem Řádu pokory a velitelem vzbouřenců došlo velice brzy k dohodě. Vysvětlil mistroví jejich situaci a důvody vzpoury a on s ním vše souhlasil. Nabídl mu, že když cílové místo – podle vágních informací, jež měla federace k dispozici – nesplní jejich očekávání, že zkusí štěstí jinde. Cvičení kosmonauti a vojáci zvládnou průzkum snadněji a rychleji než obyčejní lidé.

Skutečně to tak dopadlo – poletovali od planety k planetě skoro půl roku, než našli tu pravou. Do Řádu nikdo ze vzbouřenců sice nevstoupil, ale ani jedna strana neměla s tou druhou problém. Založili kolonii s dvěma centry:

jedno duchovní, druhé postavené na technice.

Na vězeňské lodi přeci jenom jeden zločinec byl. Nepatřil však mezi vzbouřence, prostě se ho jen snažili zbavit co nejrychleji. Jmenoval se láson Mamlukovič. Snad by se dal označit za inverzního zločince, protože život nevezal, ale dal – monstrům!

láson byl prvorozený syn krále na zatím bezvýznamné planetě. Byl velice chytrý a vystudoval ty nejlepší školy ve federaci. Měl řadu diplomů, nejvíce si vážil titulu z oboru genetiky. Všechno stihl jen tak tak a krátce před otcovou smrtí se vrátil domů.

Jenže měl bratra, který uspořádal převrat. láson málem přišel o život. Zraněný unikl a s pomocí otcových vazalů docestoval až k Velké pustině. Na jejím okraji živořil králův nevlastní bratr, který také kdysi musel uprchnout z hlavního města. S pochopením se lásona ujal a vyléčil.

A tady pohádka končí. láson se strýci odvděčil tak, že si zařídil laboratoř a z vězňů dělal poslušné a velmi výkonné otroky. Strýcovo hospodářství vzkvétalo a on lásonovu laboratoř dále rozšiřoval. A láson se činil. Spřádal pomstu! Neuměl vymýšlet a konstruovat stroje, ale s biologickou hmotou dokázal divy. Tak si začal budovat armádu. Když strýc zjistil, co se chystá, informoval krále, který lásona uvěznil a po rychlém soudu poslal do díry.

láson měl v hlavě spoustu nápadů a hned, jak se usadili, začal si stavět s pomocí mozku hvězdoletu a těch několika robotů, co na hvězdoletu sloužilo, novou laboratoř. V horách, daleko od kolonie, si potom vybudoval základnu, která by odolala jadernému útoku. K tomu už však využil vlastní síly.

Laboratoř byla lepší, než ty předchozí a on si vyrobil sluhy, kteří ho milovali a položili by za něj život, superodolné kopáče, kteří svými lopatovými končetinami vyhrabali kilometry podzemních chodeb denně, nebo pracovitě dělníky na hrubé i jemné práce, kteří nepotřebovali spánek.

Kromě jiného si vypracoval systém, který ho činil prakticky nesmrtelným. Celé to stálo na zrychlení růstu klonu do dospělosti, při kterém se do jeho mozku nahrávaly informace z mozku originálu. Když po třech dnech klon dospěl, byl totožný s originálem nejen biologicky, ale šlo o tutéž osobnost.

láson sestavil plán. Sestavoval ho dlouho, opakovaně ho předělával a přizpůsoboval změněným podmínkám. Poučil se z dějin skrytých sil na Zemi, že pomalu je někdy rychle, a plán rozpracoval na dvě stě let. Měl několik paralelních proudů: já, lidi, vnitřní politika, vnější politika, technika. Plán s vnější politikou byl nejprázdnější. Nejbližších sto padesát let bylo třeba zabránit, aby se federace jakkoliv dozvěděla, jak Rudá díra pod jeho vedením vzkvétá.

Plán 'technika' stavěl na tom, že federace nezmění způsob dopravy vězňů. Odpovědné osoby tam venku ani ve snu nenapadlo, že s vězni ve vracích hvězdoletů posílají do Rudé díry gigantické množství informací, uložené v jejich počítačích. Byly to nejen aktuality všech oborů, ale i seznamy kolonií

s jejich souřadnicemi, technologické postupy a vědecké objevy.

Zákony federace z lásona udělaly zločince, protože jeho monstra prý trpěla, ale přitom federace bezostyšně znásilňovala lodní mozky – krásné, samostatné osobnosti s intelligenčním kvocientem mimo lidská měřítka. Ani se moc nesnažili jejich těla – hvězdolety – opravovat. Nebylo to ekonomické, tak stroj vyhodili a neřešili, že jeho osobnost nezestárla. Superinteligentní osoba, která mohla existovat a prosperovat dalších tisíc let.

Nebylo tedy divu, že když přišli 'rudí' lidé na každý jeden hvězdolet, bezmocně kroužící kolem věžeňské hvězdy, dodali generátoru palivo a opravili největší závady, že se nenašel jediný řídicí mozek, který by s nimi nechtěl odletět na generální opravu a do další služby.

Plány 'vnitřní politika' a 'lidi' byly nejprovázanější. Láson nebyl hloupý a v zásadě ani zlý, pokud za zlo vezmeme přístup klasických, říkejme jim 'přímých' diktátorů. Ti nemohli vládnout jinak než silou, protože jinak by u moci dlouho nezůstali. Láson bude diktátorem, ale nepřímým!

Pro dosažení lásonových cílů byla nutná spolupráce planet, co nejširší meziplanetární výměna zboží a informací. A k tomu jsou potřeba lidé dostatečně spokojení, aby se věnovali rozvoji společnosti i sebe, a neřešili den za dnem, zda mají co jíst. Ovšem také je důležitý jejich počet, protože s nějakou tisícovkou kolonistů se planetární civilizace nevybuduje. A tak láson naplánoval populační explozi – nejprve na své planetě. S dostatečným počtem lidí pak navázal spolupráci s dalšími planetami, čímž mohl ovlivňovat jejich populace.

Pro dosažení cílů však láson nasadil věci a postupy, neslučitelné s demokracií. Nikoho se neptal a s pomocí svých dělníků ovlivňoval vodu, ovzduší i potraviny kolonistů. Pravda, diktátorský přístup, ale spokojení lidé. Pole více rodila, lidé byli silnější a zdravější, děti bylo víc a měli tužší kořínek, než rodiče. Naprosto nemorálně, protože plánovaně, se snižoval průměrný věk. Zrychlený metabolismus ovlivňoval spotřebu životní síly organismu, ale rychlejší střídání generací udržovalo zdravější populaci.

A tak plynul den za dnem, rok za rokem, desetiletí za desetiletím. Láson plánovaně udržoval určitý morální status quo, který stál na jednoduchém 'my a oni'. Nikdo v Rudém impériu nemluvil o federaci jinak, než pohrdavě. Všichni byli srozuměni s tím, že ve federaci nikdo neví – nesmí vědět – jak se skvěle žije v Rudém impériu, jinak by jim to chtěli sebrat, vyplenit a zničit.

Po patnáctistech letech se nenašel nikdo, kdo by chtěl Rudé impérium opustit. O federaci měl i ten nejposlednější ovčan dost informací, protože lodě s vězni přilétali pořád v neztenčeném množství. Už nebylo třeba šířit lži: několik posledních desetiletí znalosti Rudého impéria v mnoha oborech federaci předstihly a informace z věžeňských lodí se používaly spíš jen ke korekci a k vyhledávání jednotlivých převratných nápadů.

Po patnáctistech letech byla věžeňská planeta 'rudými' využívána jako

zdroj pracovní síly a turistická atrakce. Každý ovčan impéria mohl na vězeňskou planetu přiletět a na vlastní oči se přesvědčit, že lidé z federace stále více chřadnou. I ten nejmohutnější zločinec byl vysoký jako dvanáctileté dítě.

Z toho pramenily a po celém impériu se šířily dvě silné emoce: soucit s obyvateli federace a nenávisť k federaci jako instituci, která o své lidi nedbá. lásonova propaganda se starala už jen o to, aby za federací masy viděli co nejvíce onu nenáviděnou vládu a nemysleli na její obyvatele.

láson dvacátý, jak sám sebe tituloval, byl trpělivý. Nic nepřikazoval, čekal. A také se dočkal. Sami ovčané impéria stanovili nevhodnější chvíli pro útok. Z nich samotných vyvěrala nechut' ke stávajícímu stavu, protože lásonem neustále vyvolávané populační exploze způsobily, že impérium i každý jedinec se stále více cítil v Rudé díře jako v kleci. Zatímco federace měla k dispozici celý vesmír, impérium začalo být těsné.

Nastal čas s tím něco udělat.

První leden roku 3797 byl k tomuto účelu jako stvořený!

• • •

2. Dnes

Z dálky vypadal stroj na oběžné dráze jako těhotná jehla.

Všechny záchranné, vyprošťovací a zásobovací lodě, kterým se zkráceně říkalo 'servisní', vypadaly uprostřed jako ragbyový míč s vystouplými žebry, který měl na jednom konci přilepený špičatý válec můstku a na druhém konci oválný tubus s reaktorem a motory.

Důvod bachratosti byl ryze praktický: ty spousty materiálu a techniky, které mohly být potřeba pro záchranné práce a musely se vézt s sebou, bylo třeba někam uložit. Na místě zásahu musela být servisní loď absolutně soběstačná.

Konstruktéři si ale také uvědomovali, že takto vybavená zásobárna nesmí padnout do rukou, chapadel či klepet žádného nepřítele. Servisní lodě byly chloubou federace – lodě i jejich obsah se neustále obnovoval a renovoval. Kontrola a údržba byla na té nejvyšší úrovni. Hodnoty bylo třeba chránit!

Denis Baker, zkušený velitel servisní lodi, přebral nastoupené posádce zprávu z kolonie na samé hranici Rudé díry. I po staletích bylo na planetě jen pár tisíc kolonistů, protože vliv slupky kolem Rudé díry působil až sem. Blízkost té anomálie působila především na psychiku lidí, ale určitý vliv na prostředí byl prokázáným faktem. Ve federaci jí nikdo neřekl jinak než 'Prokletá planeta'.

Zpráva začínala poruchami obrazu, přenášel se pouze zvuk. Blízko mikrofonu někdo spílal přístroji, že odmítá fungovat. Z dálky bylo slyšet dunění. Pak naskočil obraz a dunění znělo ještě hlasitěji. Ze značek na okraji obrazu bylo zřejmé, že automatika nasadila filtry, jinak by mladému muži asi nerozuměli. Snažil se překřičet hluk v důsledku zemětřesení, explozí a narůstajícího dunění. Námahou celý zrudnul.

„Tady Marten, kolonie Limea... Nevím, co se tu děje. Ani nedokážu určit, zda je to útok nebo se zbláznila příroda. Vnější kamery nefungují a zemětřesení ničí všechno! Ty výbuchy jsou nejspíš domácí elektrárny. Zřejmě brzy spadne i tahle budova, takže pochybuju, že bysme se zno...“

Snad každý v posádce sebou cukl, jak chtěl varovat volajícího, když se ve zdi za jeho zády objevila trhлина, změnila se na díru a pak se celá zeď zhroutila. V děsivém rachotu to neslyšel a mluvil dál. Začaly se bortit boční stěny a propadat strop. Pak mladík uprostřed slova zmizel ze záběru. Vzápětí video skončilo.

„Tohle je práce pro vojáky,“ ošil se Dorian Carter, pilot a navigátor.

„Dori, sakra, nezlob,“ okřikl ho Walter Barkat, palubní inženýr.

„Už jsou na palubě,“ konstatoval Denis, „celá zásahová jednotka. Pro každý případ... Jsme stále záchranáři, ale také průzkumníci. Máme však důvodné podezření, že něco nebo někdo zaútočil na naši kolonii, takže přejdeme na nejvyšší stupeň bojové pohotovosti! Odlétáme za dvacet minut! Rozchod!“

Po devatenácti minutách jednotlivá pracoviště a lidé zahlásili připravenost, servisní loď prudce zrychlila a vzápětí se ponořila do subprostoru. Na celé lodi vládla stísněná atmosféra. Dlouho tady nebyla mise s tak nejistými příčinami problémů. Co je čeká v cíli osmihodinové cesty?

* * *

Servisní loď vystoupila ze subprostoru na okraji hvězdné soustavy a pouhou desetinou rychlostí světla se kradla ke čtvrté planetě.

Planety musely být 'nedávno' v jedné přímce, protože osm z dvanácti planet bylo i teď v jednom chumlu. Hromadné pozorování dalo vyniknout Limei – mezi tmavými světy zářila jasnou zelení jako drahokam. Bylo zřejmé, jak získala své jméno.

Oběžná dráha Limei i okolní vesmír byl prost veškeré techniky. Kapitán Baker si oddychl, asi to byla jen přírodní událost. Na téhle smaragdové planetě vály větry běžně stovkou a když se jednou ročně zbláznily, tak to mohl být i dvojnásobek.

Pak si ale uvědomil, že Limea měla nejméně tři satelity na stacionárních drahách pro sledování atmosféry právě kvůli těm vichrům. Když tu nejsou, tak je někdo zničil. Takže se jedná o útok z vesmíru! Ale podle počítače to nebyly mikrosatelity – tak proč tu nejsou žádné trosky?

Vydal povel, vrata hangáru na pravém boku lodi se otevřela a výsadkový modul se vydal na cestu. Vojenský transportér byl kompaktnější než běžný raketoplán a také měl mnohem silnější motory i silové pole. Ani on neměl palubní zbraně, spoléhalo se na jeho rychlost a skvělé manévrovací schopnosti.

Transportér během deseti minut přelétl čtvrtinu rovníku, zpomalil, vstoupil do atmosféry a širokou spirálou se snášel k povrchu. Měřil a pozoroval, ale na povrchu se nic nehýbalo, snad i vítr utichl, protože kouř z požárů stoupal kolmo vzhůru do velkých výšek.

Hans Dunne, velitel jedenácti výsadkářů, si na displeji prohlédl rozložené tepelných zdrojů dvanáct kilometrů pod transportérem. Pár sekund čekal, uvažoval o vědomé provokaci počítače, ale potom ho nervózně vyzval:

„Na co čekáš? V tomhle zmatku nic nevidím... Odfiltruj ty požáry!“

Ať se stalo cokoliv, pár lidí to přežilo. Jejich tepelné stopy byly rozesety na

velké ploše a shromáždit je nebude snadné. Nebylo to tím, že by se rozprchli, ale sama kolonie – město – se rozkládala na velké ploše. Kvůli silným větrům se zde stavěly jen přízemní domy s velkými podzemními prostory.

V tom se jeden větší flek pohnul. Ale nějak divně, tohle nebyla skupina osob, ale jeden celek. Počítač je stále stejným hlasem varoval:

„Nalezen válečný stroj. Silně ozbrojený. Považoval jsem ho za kouli zničené vodárny s ukrytými lidmi... Zvedl se na šesti nohách a zaměřuje nás! Pozor, provádím úhybné manévry!“

Vymýšlí si, pomyslel si Hans, když si zkontroloval připoutání, ale nic se nedělo. V ten okamžik však stroj uskočil doprava a za okny proletěl žhavý paprsek a olízl silové pole. Transportér se zatřásl. Pak je přetížení i přes kompenzaci vtisklo do křesel, protože transportér vystoupil ze spirály a prudce zrychlil, aby ztlížil zaměření. Krátce na to překonal transportér zvukovou bariéru. Hans si vybavil jeho taktické parametry a zapochyboval:

„Při nadzvukové rychlosti neudržíš silové pole! Nebylo by lepší pole než vysoká rychlost?“

„Vím co dělám, pane,“ odsekl počítač.

Hans byl velitelem teprve krátce a počítač transportéru ho ještě neznal. Nevěděl, čeho je schopný a jeho neslaná nemastná reakce ho mátl. Raději uctivějším hlasem vysvětlil:

„Už jsme z robotova dostřelu. V klidu sestoupím a přízemním letem se vrátím do města. K ochraně využiju hory, kopce a pak budovy. Zanalyzuji obraz budov co ještě stojí a dostanu vás na pár set metrů od robota.“

„Dobrý plán,“ ohodnotil ho Hans, „ukáž mi znova rozložení tepelných zdrojů... informuj servisní loď o situaci, ale ať nestřelí, protože ta mrcha je příliš blízko velké skupině lidí – soudě podle tepelných stop... Těmi začneme. Hned jak se zbavíme toho robota!“

* * *

Řídící mozek servisní lodi hlásil:

„Veliteli, za planetou byl schovaný nějaký stroj, nejspíš sem dopravil toho robota a hlídá mu záda. Silové pole má větší než my. Podle vyzařované energie bude do pěti sekund střílet!“

„Počkej na něj a když výstřelí, taky okamžitě střílejte!“

Než mohl mozek potvrdit rozkaz, jedovatě zelený paprsek zasáhl pole servisní lodi. Konstrukce se rozvibrovala a elektrickými rozvody zacloumalo přepětí. Také servisní loď vystřelila, ale bez patrného efektu.

„Je to zlé, pane! Naše zbraně ho nezvládnou, jemu bude stačit šest zásahů našeho pole a zničí nás. Musíme pryč!“

„To záleží na jeho manévrovacích schopnostech...“

Potkávací rychlost byla značná. Obří koule se stometrovým válcem prosvištěla kolem servisní lodi a mizela v dálce. Prostým okem už ani nebyla vidět, když tmou prořízl zelený záblesk a udeřil do silového pole servisní lodi. Loď se zachvěla, zablikala světla a vypadlo pár okruhů.

„Naše pole možná vypadne dřív než po šesti zásazích...“ varoval velitele mozek.

„Už je za planetou? Bude chvíli klid?“

„Ne, pane. Musím vás zklamat – útočnick aktivoval motory a zahájil obrat. Do deseti sekund vystřelí znovu!“

„Tak dobře, letíme pryč!“

„Teď nemohu zrušit pole kolem motorů, zničil by nám je. Musíme přečkat další zásah.“

A ten se vzápětí dostavil. Servisní loď se zatřásla jako osika v ledovém vichru a světla zhasla na celou sekundu. Do kabiny vyrazil snop jisker. Když útočnick přeletěl, hlavní motory lodi zabraly.

Jakmile servisní loď naznačila pohyb, dělo vystřelilo znovu. Ještě silněji! Celá konstrukce těžce zavzdychala, citlivé přístroje zešilely, na spoustě míst nastaly zkratky a gejzíry jisker po celé lodi zakládaly požáry. Přepětí vyvolalo taková magnetická pole, že se trhaly kabely a vzniklý obloukový výboj zahřál stěny, které ztrácely pevnost a deformovaly se.

* * *

Počítač transportéru vyhodnotil situaci přesně. Chvilí se motali ulicemi tři metry nad zemí, až nakonec zahlásil:

„Čtyřista deset metrů, azimut třista šedesát! Blíž to nepůjde, pane.“

„Dobře... Jednotko – oblek uzavřít... Nuni – vyber si druhého a půjdete k horám. Odlákejte to monstrum od lidí... Dawsons – vyber si druhého a zůstanete v téhle ulici. Až robot přejde kolem vás, ne dřív, začnete ho ostřelovat i vy. Ostatní za mnou. Povedeme lidi do lesa na okraji kolonie. Jdeme!“

Vyskákali z transportéru a rozdělili se podle rozkazu. Hans se sedmi muži doběhli ke křižovatce, ujistili se, že je robot nespatrií, a přeběhli na druhou stranu ulice.

Taras Nuni, mohutný svalovec, z domova zvyklý na gravitaci skoro 2G, si vybral – jako obvykle – Alberta Graye, drobného gumového pozemšťana. Nuni mu dobrácky přezdíval 'hadí muž' a v té rozdílnosti hmotnosti, pružnosti, rychlosti a povah byla jejich síla. Oba odskákali jako klokani dlouhou ulicí, na křižovatce opatrně zjistili, že je robot nespatrií, a hopsali dál.

Lyric Dawson, nejstarší člen jednotky, si k sobě přibral mladého Matise Conroye, protože byli ze stejné kolonie a snad i vzdálenými příbuznými.

Sprátelili se hned po Conroyově přidělení k jednotce, protože záhy zjistili, že oba propadli sportovnímu létání. Dawson by to nikdy nepřiznal, ale chránil Conroye a často se k němu i choval jako k synovi, o kterého přišel spolu se ženou při havárii výletní lodi.

* * *

Taras nesl raketomet největší ráže, jaký zásahové jednotky měly. I kdyby exoskelet neměl, skákal by s ním jako s násadou od koštěte. Albert táhl 'lehtací' raketomet a kdyby nebyl navlečený v bojovém obleku, patrně by ho ani nezvedl. Zkrátka – tahle dvojice byla jako dva kousky puzzle a platilo to i o jejich výzbroji.

Podstatné bylo, že na takhle velký válečný stroj, který bude mít zajisté silové pole jako menší hvězdolet, byly potřeba oba typy raketometů. Malý vypálí kazetový náboj, který se za letu rozloží na šestnáct malých raket, jejichž účelem je zahlcení obranného systému robota.

Zahlcení probíhá v několika rovinách: kazeta po vystřelení vygeneruje téměř náhodnou trajektorii pohybu jednotlivých raket. Jediné, co si ohlídá, jsou možné kolize. Výsledkem je, že se rakety pohybují jako opilé: každá jinou a nestálou rychlostí a chaoticky mění směr. Prakticky není v silách reálného zbraňového systému jejich pohyb předvídat a všechny rakety zneškodnit. Po pár pokusech logicky zvolí místo nejistého sestřelení raději zapnutí silového pole.

A to je okamžik pro použití velkého raketometu. Útočník má silové pole a nemůže střílet. Klidně může vidět odpálení velké ráže, protože ho to jen utvrdí ve správnosti zapnutého pole. V tu chvíli již dopadají první malé rakety na jeho silové pole, ale jejich exploze jsou směšně malé. Vytváří však silné záblesky elektromagnetických vln v širokém spektru, což oslní jakákoliv myslitelná robotova čidla.

Velká raketa se blíží k cíli a oslněný útočník nevidí, že nemíří na silové pole, ale na místo, kde se pole dotýká země. Silové pole v závislosti na vodivosti podkladu v daném místě zasahuje pod povrch, nikdy to ale není víc, než pár centimetrů. Raketa dopadá pod správným úhlem do podkladu a vzhledem ke své rychlosti vybuchuje uvnitř pole.

Jsou-li v poli lidé, zabije je náhlý přetlak, robota by mohl alespoň poškodit. V každém případě málokterý stroj na nohách udrží stabilitu a jak se nakloní, nakloní se i silové pole. A protože to není pevná látka, nelze se o něj opřít. Další vhodně načasovaná střela tak může při zemi proniknout dovnitř a zasáhnout robota přímo do zdroje.

Potud teorie, otřásl se Taras při uvědomění si reality – ještě nikdy neměl příležitost vyzkoušet to v praxi. A to hopsání už mu šlo na nervy. Ne že by to

bylo vyčerpávající – když se to umělo, nebylo to náročnější než chůze. Akorát sedmkrát rychlejší! Dotázal se systému bojového obleku a ten ho informoval, že se od jednotky vzdálili jen osm set metrů.

„Osmistovka, Albe, ještě alespoň jednou tolik.“

Albert neodpověděl a soustředil se na svůj raketomet, aby ho neupustil. Jeho naopak to skákání bavilo. Vždycky si představoval, že je klokan na australských pláních. Navíc ho bavilo vyhledávat na ulici, zasypané troskami domů, volnou cestu – ne jako Taras, který vzhledem ke své hmotnosti tyhle věci neřešil.“

Tare,“ nechal se unést a vykřikl, „kdo trefí hromadu, platí pivo!“

Dostalo se mu jen zavrčení...

Ale hned za ním Taras vykřikl:

„Albe, vidíš ten žlutěj nezbořenej na konci ulice? Z něj to odpálíme!“

* * *

Servisní loď nabírala rychlost velmi pomalu a počítač hlásil, že než vstoupí do subprostoru, budou zničeni. S pravděpodobností 98.5 procenta, což je skoro jistota. A že navrhuje zničit útočnicka kynetickou energií, tedy nárazem.

Ve všech hrklo... tak jako tak už jsou mrtví. Alespoň dají šanci lidem na povrchu. Baker se ve zlomku sekundy rozhodl.

„Zničíme je nárazem... Proved' rozkaz!“

Počítač servisní lodi vyhnal reaktor daleko za bezpečnostní hranici a loď poskočila. Zároveň posílil energetickou bariéru a šance, že nebudou zničeni dřív, než do útočnicka narazí, se zvýšily.

Útočnick zase opisoval oblouk a vracel se zpět. Najednou zjistil, že nepřítel neutíká, ale je na kolizním kurzu. Posílili silové pole – střílet nemá smysl. Pokusil o úhybné manévry, ale nepřítel se rychle blížil. Provedl rychlý výpočet a smířil se se svým koncem, protože výsledky byly jednoznačné. Změnil konfiguraci děla a začal nabíjet kondenzátory. Bude mít čas na téměř úplné nabití a laserový impuls bude ještě o třicet procent výkonější.

Když se silová pole servisní lodi a útočnicka střetla, došlo mezi nimi ke zkratu a zanikla dřív, než se stroje fyzicky srazily. Tehdy laserové dělo vyslalo mohutný impuls. Pak došlo ke srážce. Následující gigantická exploze se na povrchu planety jevila jako druhé slunce...

* * *

Lyric a Matis zůstali schovaní za rohem, zbytek jednotky v čele s Hansem

pokračoval dál. Po pěti křižovatkách odbočili vpravo. Podle mapy, připravené počítačem transportéru, přešli robota a ulicí dojdou k jednomu z mála velkých domů – podle posledních informací to bylo kulturní centrum kolonie s divadlem a rozsáhlým podzemím. Někde tam budou ukrytí kolonisté.

Plížili se podél domu, když začala kanonáda. Zastavili se u křižovatky a čekali, zda se robot pohne. Taras a Albert postupovali správně a robot byl ořesen, ale nepoškozen. Evidentně si domyslel, co transportér udělá a byl připraven jeho útok odrazit. Že na něj ale budou střílet ti skřečci, to nečekal.

Přestal se rozhlížet a vydal se k nim. Někam se ztratili, ale zanedlouho se zase objevili v troskách o třístametrů dál. Věděl o nich, ale před přímým zásahem byli krytí. Poslal jim tam raketu. Měl jen čtyři, tahle byla předposlední. Programování jasně říkalo, že poslední má zůstat v rezervě pro nepředvídatelnou situaci na konci bitvy.

Udělal ještě krok a zastavil se. O pár sekund později s překvapením zjistil, že na něho letí další rakety. Takže přežili! Byla to ale stejná střela, stejný postup. S tím oslněním to byla dobrá taktika, ale nijak zvlášť ohrožený se necítil. Zapnul pole a čekal, až se to přežene.

Oslnění a pak exploze, jen teď pod trochu jiným úhlem. Tentokráte byla tlaková vlna účinnější a robota málem porazila. Následovalo však překvapení. Objevila se další raketa z neočekávaného směru, těsně nad zemí pronikla silovým polem a poškodila mu nohu. Odhadl její směr, zrušil silové pole a celou ulici vyčistil laserem.

Ti trpaslíci mu ale nedají pokoj. Přesunuli se o dalších čtyři sta metrů a chystají se znova na něj vystřelit. Kde berou munici!? A tu drzost? Teď je ale dostane! Rudý paprsek ještě stojící budovu, za níž by měli být ti dva klokani, rozřízl vedví a stěny se zhroutily do ulice. Tak teď snad už bude klid...

* * *

Lyric a Matis byli stále schovaní za rohem.

Díky periskopu měli přehled o pohybu robota a věděli, že je na úrovni jejich ulice. Když je Taras upozornil na další akci, byli připraveni: Matis měl raketomet na rameni a režim sdílení zapnutý. Matisova raketa bude od Tarasovy informována o přesném umístění robotova silového pole.

Raketa pronikla až k robotovi. Už chtěli jásat, ale robot nebyl zneškodněn a jeho laserový paprsek projel celou ulicí, vypařil roh budovy a zasáhl Matisa. Bojový oblek zareagoval včas, ale silové pole se se silou paprsku nedalo srovnat. Matis se ani nestačil leknout a jeho horní půla se ve zlomku sekundy vypařila.

Lyric přišel o pravou ruku, kterou měl v tom okamžiku na Matisovu rameni.

Zásah paprsku a exploze bolesti ho povalila na zem, čímž se vyhnul zásahu, když se o sekundu později paprsek vrátil. Oblek okamžitě svou netěsnost uzavřel, do ramene vstříkl silné lokální anestetikum a do krevního oběhu vpravil látky, tlumící bolest. Zastavovat krvácení nebylo třeba, protože žhavý paprsek tkáň spekl.

„Chcete být vyřazen z boje, pane? Dal jsem vám anestetika, ale větší dávka by vás vyřadila.“

„Ani náhodou,“ procedil Lyric přes stisknuté zuby a začal jednou rukou vkládat další raketu do zbraně. Zvuky, které oblek vydával, svědčily o přetížení umělých svalů, ale Lyric nedbal. Bojové obleky mezi sebou komunikovaly, takže všichni věděli, že přišli o Matise. U Tarase a Alberta viděl zelenou, tak křikl:

„Tarasi, jsem připraven! Až budete chtít střílet, řekněte!“

„Dej nám chvilku,“ ozvalo se po delší době, „shodil na nás zeď, musíme se přesunout...“

Po pěti minutách se ozvalo:

„Taras všem... Pozor, střílíme!“

Robot udělal další dva kroky, protože ve směru dotěrných trpaslíku zaznamenal nějaký pohyb. Zůstal stát a pozoroval okolí. Je možné, že by přežili? O pár minut později, když na něj vystartovaly další rakety, měl jistotu. Než zapnul silové pole, poslal do místa, odkud byly vystřeleny rušící rakety, laserový impuls.

Ani robot nebyl hloupý. Po druhém útoku pochopil princip a byl lépe připraven. Široce se rozkročil a pozici těla snížil, co mu klouby nohou dovolily. Stále ještě doufal, že paprsek zasáhla oba skrčky a druhá raketa nebude, ale doufal marně.

Taras se od Alberta tentokráte vzdálil. Také Albert se po odpálení rakety měl přesunout. Ale neudělal to! Taras konsternovaně zíral na torzo spolubojovníka, kterého krátký záblesk laseru ze dvou třetin odpařil. Chvilí sbíral síly a pak odpálil svou raketu. Vysíleně se svezl podél zbytku zdi.

Také zbraně trpaslíků se poučily a robot tlakové vlně neodolal. Padl na budovu, nad níž stál a než se vzpamatoval, zasáhla ho třetí raketa rovnou na komoru. Robotův reaktor byl dobře ukrytý, ale elektromagnetický impuls, který výbuch doprovázel, byl dost silný, pronikl dovnitř a z bojového stroje se rázem stal elektronický šrot.

* * *

Než robot skončil, přeběhl Hans s ostatními těch pětset metrů až k obrovské budově. Široké dveře, zřejmě otvírané automaticky, jediné svého druhu v kolonii, se neotevřely, neboť jim systém budovy oznámil, že knihovna má

dnes zavírací den a divadelní představení se bude hrát až od sedmi večer.

Místo diskuze se dovnitř propálili. Vstupní 'hala', taková větší místnost se zrcadlovými stěnami, měla v levém rohu proti vchodu malou recepci a v pravém krátkou chodbu se spoustou dveří s úhlednými nápisy. Najít vstup do sklepa bylo dílem okamžiku.

Hans předpokládal, že v divadelním sále ani v dalších místnostech nikdo nebude, ale do všech poslal po jednom muži a s ostatními začal sestupovat po dlouhých betonových schodech do podzemí. Světlo nefungovalo, tak sestupovali pomalu. Na schody navazovala dlouhá chodba s vysokým stropem a přírodní podlahou, podle bojových obleků vypálenou do skály.

Po obou stranách byly sklepy – kóje s masivními dveřmi, jejichž zeď ve dvou metrech pokračovala hustým pletivem až ke stropu. Zdi byly řádově kvalitnější než stropy: tepelné vyzařování lidí viděli pomalu z oběžné dráhy, ale teď nedokázali určit, ve které kóji jsou schovaní. Hans s vědomím, že to jsou jen obyčejní kolonisti, vzal prostě za kliku první kóje vpravo, trhnutím přitáhl dveře k sobě a vstoupil. A málem došlo k neštěstí!

U protější stěny, překvapivě vzdálené, takže musela zasahovat mimo budovu na povrchu, sedělo na podložkách asi patnáct lidí, především ženy a děti. S očekáváním na něj hleděli, v očích strach. Jenže za dveřmi stál chlap jak hora – jakmile Hans vstoupil, v mžiku měl dvouhlavňovku u hlavy.

Bojový oblek zareagoval a vytvořil kolem Hanse silové pole, které odřízlo hlaveň a ta spadla na zem. Pole se vytvořilo jen pár milimetrů od ukazováčku levé ruky, která loveckou pušku podpírala. Rozdíl potenciálů lidského těla a silového pole se vybil jiskrou, která prst spálila. Chlap vykřikl, upustil zbytek pušky a upadl na záda.

Hans přikázal obleku pole vypnout a křikl do chodby:

„Jsou zde!“

„Tady taky,“ ozvalo se z chodby ještě několikrát. Hans zavolal zdravotníka a klidným hlasem informoval lidi o situaci.

„Hansi, mám tu jejich starostku a chce s tebou mluvit... Třetí kóje vlevo.“

Žena ve středních letech mezitím vyšla na chodbu. Byla oblečena do sportovního včetně lehké obuvi. Dlouhé vlasy měla stočené do drdolu. Vyzařovala z ní energie a rozhodnost.

„Na mé oblečení nekoukejte, poručíku, potíže mě zastihly při ranním běhu,“ usmála se a podala Hansovi ruku.

„Přišli jsme vážně v poslední chvíli, ten robot už k vám směřoval. Vypadá to, že je ale zneškodněn.“

„To jsou dobré zprávy. Co bude dál?“

„Přišli jsme vás zachránit, madam, ale situace je taková, že nemáme čím.“

„Nerozumím.“

„Další útočník byl na oběžné dráze a zničil servisní loď.“

„Domnívala jsem se, že to není možné... Nebo spíš nepravděpodobné.“

„Ano, to já taky... Viděl jsem však na nebi obrovskou explozi a loď se nehlásí. Máme k dispozici jen transportér, který ale nemá subprostorové motory. Ani transgalaktický komunikátor... Pokusíme se opravit ten váš a zavolat pomoc.“

„Pane poručíku, ale my kosmickou loď máme. Jen nemáme piloty. Oba jsou mrtví!“

„A kam jste jí chovali???“ vyvalil Hans oči.

„Neviděli jste ji snad z oběžné dráhy?“

„Ne, madam.“

„Malý moment,“ usmála se starostka nadšeně. Otočila se ke dveřím kóje a křikla: „Ludvíku! ...Pojď sem, prosím.“

Vzápětí důstojně vyšel starší muž, přistoupil ke starostce, pozdravil a konstatoval:

„Jsem zde.“

„Ludvíku, pan poručík přinesl skvělou zprávu – naše loď není z oběžné dráhy vidět!“

„Žádný senzor nic nehlásil?“ otočil se Ludvík k Hansovi.

„Ne, pane. Co jste s ní provedli?“

„S lodí nic, vůbec nic. Postavili jsme ji do jedné rokle asi třicet kilometrů odtud. Objev to byl náhodný – ten problém určitě nenastal poprvé, ale až mě napadlo, že jsme kápli na něco důležitého. Začal jsem to zkoumat a přišel jsem na to, že záhada souvisí s Rudou dírou. Zjistil jsem, že tam nefungují naše senzory díky orientaci rokle,“ vysvětlil nadšeně a když se slyšel, jak se právě vychvátil, rozlil se mu po tvářích rumělec. Všichni si toho všimli a Starostka s nepřeslechnutelnou něhou v hlase řekla:

„Nemáš se za co stydět, Ludvíku – skutečnost je taková.“

„Orientace vůči díře?“ Ujistil se Hans.

„Ano... Pane poručíku,“ dostal Ludvík náhlý nápad, „všechny materiály mám s sebou. Dám vám je, protože je bezpodmínečně nutné, aby se Federace dozvěděla, že Rudou díru lze přemoci!“

„Skvělé! A ta loď je funkční? Má transgalaktický komunikátor?“

„Je schopna i letu subprostorem, ale komunikátor nemá.“

„Pro kolik je lidí?“

„Pěťadvacet,“ řekla starostka. Zamyslela se a dodala: „Dočasně by se tam dvě stovky vešli, ale určitě přežilo víc lidí... Že ano, pane poručíku?“

„Obávám se, madam, že o moc víc lidí než tu máte nezůstalo – máme ještě několik teplých míst, ale lidí to bude jen pár... Nebojte se, nikoho tu nenecháme. Když už jsme ten válečný stroj zastavili, porozhlédme se pečlivě s transportérem a pozbíráme je.“

„A co s tím hvězdoletem?“ otázal se Ludvík.

„Mám tu dva podřízené, co mají pilotní zkoušky. Zavolám transportér a zaletíme do rokle. Zůstanete s nimi v lodi a přiletíte s ní k městu. Já

s dalšími obletíme kolonii s detektorem a naložíme všechny přeživší. Pak to všechno nastrkáme do lodi a odletíme... Za dva tři dny sem přiletí vojenská jednotka s vyšetřovateli. Pohrbíme naše mrtvé a pokusíme se zjistit, kdo a proč zaútočil. Možná je tohle válka, madam, ale ani neznáme protivníka.“

* * *

Transportérem zaletěli do rokle, kde vysadili Ludvíka a dva piloty. Pak se vrátili do města, postupně létali od tepelné skvrny ke skvrně a sbírali další lidi. Snažili se pracovat systematicky a rychle, ale někdy to nebylo možné.

Přeživší zůstávali na místě s mrtvými a nechtěli je tam ponechat mrchožroutům – až se vřava zklidní a lidé odejdou, jejich smysly je neomylně zavedou do města. A tak vojáci mrtvé vkládali do pytlů a živé přesvědčovali, ale několikrát se museli snížit k násilí a odvléct je do transportéru. Pláč, křik, spílání či úpěnlivé prosby měly na jejich psychiku stonásobně větší dopad než boj proti té kovové svini.

Nakonec posbírali dvacet osm lidí. Dopravili je k hvězdoletu, který přistál na mýtině dvěstě metrů od posledního domu. Raněné odvedli na ošetřovnu, pro ostatní zorganizovala starostka ubytování v prázdných skladech. Pár hodin cesty tam vydrží.

Piloti kontrolovali stroj a připravovali ho k odletu. Hans byl s nimi v pilotní kabině a nechal se od nich poučovat. Neměl sice zkoušky a ani se na ně nechystal, ale v případě nouze by to zvládl.

Protáhl se a zvedl se z křesla. Zcela automaticky pohlédl na vrak bojového stroje. Měli ho na obrazovce celou dobu, protože si nebyli jistí jeho zničením. Přístroje hlásily, že reaktor stále běží na polovinu výkonu. Jaká škoda, že tenhle hvězdolet nemá zádne zbraně – už by se robota dávno definitivně zbavili.

Hans se podíval znovu, protože se mu zdálo, že se robot pohnul. Že ale počítač hvězdoletu neohlásil změnu ve výkonu reaktoru? Ted! Skutečně se pohnul. Ta svině asi má autoregeneraci!

Obrátil se k pilotům:

„Poslouchejte mě! Vezmu si Tarase a zůstaneme tady do přiletu vojska. Pohrajeme si s tím robotem tak, že mu ani superregenerace nepomůže. Vy budete v kontrole pokračovat až na oběžné dráze, teď musíte co nejdříve vypadnout. Ludvíku,...“ otočil se k vědci, který na něj nechápavě hleděl, „...nevšiml jste si, že se robot pohnul? Já ano. Vezmu si jednoho vojáka a půjdem ho sejmut. Musíme jít ale blíž. Vylezeme na ten váš 'kulturní dům' a střelíme ho, dokud si neobnovil silové pole. Jednak nám to bude trvat dlouho, jednam musíme počítat s tím, že ho neudoláme, a pak by mohl zničit

loď.“

„Jak si přejete, poručíku. Ale máme silné silové pole, na to jsou jeho rakety i laser krátké!“

„Platí to, jen když jste na zemi. Při letu musíte pole zrušit a pak stačí i ta raketa.“

„Tak nikam nepoletíme a počkáme, až ho zlikvidujete.“

„A co budete dělat, když to nezvládneme? Budete v pasti. Udělá pár kroků, převrhne loď a je po vás! Opakujte rozkaz!“

Ludvík vše poslušně zopakoval. Hans uzavřel přilbu a klidně řekl:

„Tarasi, zůstáváš tu se mnou. Vem svůj raketomet, já mám ten od Lyrica. Počkej na mě u východu... Kluci, má někdo v dosahu starostku?“

„Vidím ji,“ hlásil Taras.

„Vezmi ji s sebou k východu, promluví s ní.“

* * *

Mezi stromy se nedalo skákat, tak běželi.

Hans s Tarasem vběhli do lesa a za nimi přecházely turbíny planetárních motorů z hučení k hvízdání. Doběhli na kraj lesa a skákali maximální rychlostí ulicí plnou sutin k místnímu centru kultury. Síla tří titánů rozechvívala zemi a všeprostopující řev nedokázal zcela odstínit ani supermoderní bojový oblek.

Oba se jedním skokem ocitli na střeše. Bylo to dobré – robot pozici nezměnil a pole neaktivoval. Hans se ohlédl. Hvězdolet se majestátně zvedal k modrému nebi a nabíral rychlost.

Něco zasyčelo a Hans se s leknutím otočil zpět. Z těla zhrouteného robota vyletěla raketa a řítila se na startující hvězdolet. Hans cítil brnění v prstech, jak se mu krev nahrnula do hlavy, a ta ho okamžitě rozbolela. Hrůzou úplně zcepeněl, jen ústa opakovala chabý protest proti realitě.

V krizi nejvyšší vyplulo na povrch jeho církevní vzdělání a se on začal modlit. Ale nepomohlo to. Piloti raketu viděli, jenže je nenapadlo nic lepšího, než aktivovat hvězdný pohon. Nepatrná možnost jaderné exploze se změnila na jistotu. Raketa dopadla a hvězdolet se změnil na světlo a teplo. Exploze se silou šedesáti tří megatun TNT kilometr nad povrchem vymazala les i město, vojáky i jejich transportér.

* * *

Za normálních okolností by touto dobou vykouklo slunce mezi zasněženými vrcholky hor na obzoru, jeho paprsky by pozlátily ozdobné římsy s květinami a odrazem ve stříbřitých oknech by zamířily do širokých ulic, kde by zahnalý noční stíny. Stovky zářících střešních nízkých domů by zase nalákaly ptáčky

zpěváčky, aby usedli na místo, kam na ně lidi nemůžou, složili svá namožená křídla a na oslavu nového dne už od čtyř hodin řvali a řvali...

Okolnosti ale byly od normálu nekonečně vzdálené! Mezi vrcholy připálených hor bez stopy sněhu nepronikl jediný paprsek. Atmosférou plnou prachu totiž nebylo slunce skoro vidět. Teď sněžilo tady dole, na rozlehlých pláních, nyní spečených do velké placky. Ale na zemi žádný sníh neležel, protože placka byla pořád horká. Nebylo tu nic, co by se mohlo hýbat.

Teď se ale, téměř uprostřed placky, přeci jen něco pohlo! Obří koule válečného stroje se na svých nohách pomalu zvedala do výšky. Regenerační mechanismy obnovily většinu funkcí robotického mozku. Bylo ještě třeba opravit další věci, ale na to bude potřeba materiál, který není radioaktivní.

Robot se vydal k horám, kulhaje na dvě ze šesti nohou. Také jejich koordinace byla občas tak náročná, že musel vypomáhat obranný systém. Ale tady už nebylo nic, co by ho mohlo ohrozit...

* * *

Nikola Glover se zase něčím cpal.

Byl to vychrtlý dlouhán s velkou hlavou a dlouhým vedením, kterého příroda obdařila nepochopitelným metabolizmem a on toho vrchovatou měrou zneužíval. I ve čtyřiceti, když se tři dny neoholil a stál v pozoru, mohl si ho člověk splést se smetákem postaveným na násadě. A to proseděl celé dny u obrazovky doma nebo v práci.

Bruno Feng byl v mnoha ohledech Nikolův opak. Nebyl nijak vysoký a měl nepřehlédnutelnou nadváhu. Mohl sportovat, jak chtěl. Když si nedal pozor, vypadal po obědě jako koule. Proti tělu malá hlava však ukryvala bystrý mozek, denně plněný informacemi všeho druhu. Sedavým zaměstnáním u Vládního dozoru silně trpěl, ale měl to tady rád – kromě dní, kdy vyfasoval službu s Nikolou.

Dnešní služba se nijak nelišila od těch předchozích. Nikola si do služby přinesl dostatečné zásoby, z části zbytky z oslavy nového roku, a teď je systematicky likvidoval. Bylo třetího ledna a Bruno se ještě nezbavil výčitek po žranici se Silvestrem.

Také u papalášů šlo všechno podle plánu: každý rok se třetího ledna standardního kalendáře pořádala velká sešlost, sezvaná federální vládou, a vládní město bylo vzhůru nohama. Vládní město bylo největší město na Zemi, umístěné uprostřed Evropy. Ve skutečnosti bylo městem jediným, protože všechna ostatní sídla na planetě sloužila jen dvěma účelům: rekreaci a vzdělání.

Vzdělávací účely plnila muzea a skanzeny, soustředěné do několika lokalit na planetě. Federace dotovala povinné školní zájezdy, protože bylo více než

žádoucí, aby se udrželo povědomí o historii druhu a uchovala Země v srdcích dalších generací.

Rekreační oblasti byly roztroušeny po celé planetě a bohatší občané federace mohli strávit volno zcela podle své volby: v horku či v zimě, u vody, na vodě či pod vodou. A nebo třeba ve vzduchu: pozemské nebe brázdily obří vzducholodi, které přistávaly jen proto, aby po týdnu vyložily ukončený turnus a naložily další várku.

Když se jedni baví, jiní musí pracovat. Ekonomika Země se prakticky celá odehrávala v terciální sféře a kromě několika historicky daných zemědělských oblastí se všechno dováželo z jiných planet. Ani ráj nebyl prost úrazů a nemocí a lékaři tu měli spoustu práce. I v ráji bylo třeba udržovat pořádek...

Také bylo třeba ráj chránit před vnějšími nepřáteli – před nehodami v kosmu, před vesmírem jako takovým a před možným útokem z jakýchkoliv pohnutek. A o to se staral právě Vládní dozor, který všichni zkracovali na 'Vlado', protože těchto pět znaků bylo součástí jeho přeplácáného loga.

Celou noc přilétaly vládní i soukromé hvězdolety ze všech koutů lidského vesmíru. Nad ránem pak přistál poslední z pozvaných hostů. Příslušníci bezpečnostních složek nevěděli, kam dřív skočit, ale Nikola a Bruno měli konečně klid a těšili se, že až do konce směny budou dohlížet jen na běžný provoz. Netušili, že se zanedlouho stanou historií.

Situace se změnila v jediné sekundě. Z nicoty se vynořil gigantický šutr, doprovázený čtyřmi těžkými loděmi, které ho protáhly subrostorem a nasměrovaly k Zemi. Počítač okamžitě vyhlásil poplach. Nikola a Bruno teď všechno viděli jako z první řady.

Planetka měla tvar brambory – nepravidelný válec měl podle počítače průměr šest set padesát metrů a byl téměř kilometr dlouhý. Odhad se pohyboval lehce pod miliardou tun. Ale to nebylo všechno! Planetka měla neuvěřitelnou rychlost: skoro dvacet tisíc kilometrů za sekundu. Na ni musela být urychlována celé měsíce! A podle údajů počítače dále zrychlovala, protože právě spustila motory. Vynořila se milión kilometrů od Země a všem tak vymezila poslední minutu života.

Nikola, skloněný nad talířem, s očima zvednutýma k obrazovce, s řízkem v levé ruce a vidličkou bramborového salátu v pravé, zamrzl v šoku. Pak nechal vidličku padnout na talíř, zvrátil se do křesla, znechuceně k vidličce hodil řízek a našťvaně prohlásil:

„A jsme v prdeli!“

Bruno s ním živě souhlasil. Nedalo se nic dělat. Počítače si to ale nemyslely a zahájily palbu ze všeho, co měly. Útočící planetka však měla silové pole. Petawattová děla na Měsíci sice téměř okamžitě odpařila dvě nekryté těžné lodě, ale na pole planety neměla.

Planetka právě vstupovala do atmosféry Země, když Bruno zavadil pohledem o kalendář. Zarazil se, podíval se znova a svrástil obočí. Pak se

obrátil na Nikolu a zvolal:

„Niki, podívej se na datum!“

„Co je s ním?“

„Víš, kdo byl Nostradamus?“

„No jo, něco mi to říká – co hezkého řekl?“

„Předpověděl, že v roce 3797 lidstvo na Zemi skončí!“

Nikola se zle usmál, nadechl se, pokýval hlavou a smutně konstatoval:

„Tak to se zas jednou trefil...“

• • •

3. Zítřa

Ouni-uf byla prastará humanoidní rasa.

Oun-uf znamenalo něco jako 'klidná noha'. Ouni byla jednoznačně ta nejlínější a nejpomalejší rasa v Mléčné dráze. Byli to kontaktní hermafroditi a jen vrozená lenost jim zabránila, aby se přemnožili.

Ouda-Hr se zformovala přibližně ve stejné době jako Země. Byla pátá z dvaceti planet hvězdné soustavy, vzdálené od Země řádově tisíc parseků a její hvězda byla jen o málo větší než Slunce.

Planeta byla stejně líná jako její obyvatelé – zmožla se jen na dvě období vymírání a ne na jednadvacet jako Země. Proto vývoj k vyšší bytosti, která si uvědomí sebe sama, započal o celé milióny let dříve a to ještě jen proto, že přišel impulz z vesmíru.

Ouda-Hr se stala radioaktivní, když hvězdná soustava jednoho krásného dne prolétla pochybným oblakem hvězdného prachu. Ale ouni se tomu přizpůsobili víc než jiné druhy a začali se překotně vyvíjet.

První jeskynní, vykopávkami potvrzený, moderní oun-uf se objevil šest set tisíc let před Kristem. První doložená civilizace, která vynalezla kolo a písmo, existovala již v době, kdy homo slezl ze stromu (už se asi těšil, jak ho práce zušlechtí, ale kdyby byl opravdu 'sapiens', tak tam zůstal).

Pak se ale vývoj zadrhl – uplynula dlouhá staletí bez větších změn. Ouni si asi ve stávajícím stavu libovali. Logicky nastala chvíle, kdy se lidé i ouni ocitli ve stejné vývojové etapě. Bylo to někdy na konci středověku. Znáte to: hrady, zámky, rytíři, souboje, války, ...

Kdepak – ty poslední dva nesmysly tam nepatří! Ouni byli dobrodějové a superekologové. Není se čemu divit, že kosmos začali dobývat o sedm set let později než lidé. Zakládat kolonie na jiných planetách si troufli až s patnáctisetletým zpožděním a dva a půl tisíce let od první lidské družice jim trvalo, než objevili tuhle krásnou, zářivě zelenou planetu.

* * *

Vesmírná loď vystoupila ze subprostoru. Ihned zamířila k nejkrásnější planetě v soustavě a přešla na vysokou oběžnou dráhu. Celá posádka, každý ze

svého stanoviště, teď zírala na tu krásu. Skutečnost byla ještě hezčí, než fotografie, které přivezla sonda.

Jaká náhoda, najít v chladném kosmu planetu, která jakoby z oka vypadla jejich rodišti. Barva té krasavice byla dokonalá a vlastně dokazovala, že souvisí se složením atmosféry. Ta se od jejich domova lišila jen v desetinách procenta. Jeden podstatný rozdíl tu ale byl – radioaktivní pozadí planety produkovalo tak nízké hodnoty, že dlouhodobější pobyt by ounům přivodil zdravotní problémy. Ale není to nic, co by nespravily pravidelné návštěvy lázní s upravenou vodou. Jednou to tak bude!

Počítač lodi vyslal desítky mikrosatelitů na podrobný průzkum planety. Sonda, která planetu objevila, totiž jen prosvištěla kolem a na kvalifikované rozhodnutí o nejvhodnějším umístění první kolonie to nestačilo. Teď musí počkat na výsledky. Ale mikrosatelitů bylo tolik, že to zvládnou za jediný den!

Neuplynuly ani čtyři hodiny a průzkumník číslo 1234 hlásil objev vyjímečné oblasti. Byla to část rozlehlé planiny poblíž vysokých hor. Další podivnost: radioaktivní oblast, kde se mohli cítit jako doma, byla téměř kruhová. A důvod? Tekuté vyvřeliny z velkých hloubek po nějakém zemětřesení? Nebo přírodní anomálie, například ložisko uranu nízko pod povrchem? Nebo místo nějaké katastrofy? Třeba velký a radioaktivní meteorit?

„Co takhle atomový výbuch?“ probral se ze zamyšlení Olog-Ge. Vzhlédl, ale když zjistil, že se všichni jen smířlivě usmívají, zase se stáhl do sebe.

Rek-Mi, lodní lékař, si prostudoval informace ze sondy a navrhl velitelí:

„Hodnoty jsou skvělé... Lite prosím – vyhlaš Čas rozhodnutí.“

Lite-Ve spokojeně pokýval hlavou, protože se mu ta oblast také zalíbila. Dal posádce čas na přípravu a pak spustil hlasování. Všichni s přistáním souhlasili, jen Olog tušil potíže.

* * *

V oblasti, která byla pro ouny tak příjemná, místní příroda prohrávala boj s radioaktivitou. Vysoké stromy rostly velmi řídce, keře byly nízké a rozlehlé, propletené vysokou travou podivné barvy. Všechny rostliny, každá jedinečným způsobem, byly pokroucené. Některým to svědčilo, jiné živořily.

Vesmírná loď byla příliš malá, aby plýtvala prostory na výsadkové čluny. Byla k přistání na planetách stavěna. Zvolili si velkou mítinu uprostřed oblasti, kde byla radioaktivita nejvyšší a téměř nic tam nerostlo. Malá loď přesto převyšovala vzrostlé stromy o dobrou třetinu.

Sotva se přistávací vzpěry dotkly povrchu, vyvolal počítač lodi poplach, protože zachytil radiové vysílání. Přehrál posádce zprávu:

„Varování! Přistáli jste na území se zvýšenou radioaktivitou. Ihned se přemístěte mimo tuto oblast. Můžete-li, odpovzte!“

Nikdo samozřejmě nerozuměl ani slovo. Počítač na velitelův dotaz odpověděl, že k rozluštění nemá žádné vodítko a s jistotou lze jen tvrdit, že je to řeč zajisté inteligentního organismu. S hledáním zdroje signálu byl však mnohem úspěšnější – vysílač je směrem k horám, na okraji radioaktivní oblasti. Lite-Ve rozhodl:

„Tory-Mo a Lyglot-Po. Sedněte na přepravní roboty a podívejte se na udané souřadnice. Místní zvířata se oblasti evidentně vyhýbají, ale pro jistotu se zastavte ve zbrojnici.“

„Ale veliteli, jen my dva?“ ohradil se Tory, „Co když na nás zaútočí? A co když tam najdeme jinou rasu? Máme navázat kontakt?“

„Kdyby tam byla kolonie, zachytili bychom zdroje energie. Podle mě tam bude jen nějaký automat, který reagoval na naše přistání... Ale kdyby tam nějakí mimouni přece jen byli,“ dodal ironicky, „pozvěte je na oběd.“

Pak se přitočil k Lyglotovi a plácl ho po zádech.

„Žádný strach, Tory. Máš s sebou Lyglota, ten se domluví všude.“

* * *

Jak se blížili ke konci cesty, byl Tory stále více nesvůj. Vrtěl se v chodícím křesle a pořád se nervózně rozhlížel. Lyglot se několikrát pokusil Toryho uklidnit, ale když to nepomohlo, ignoroval ho.

Lyglot byl flegmatik,oun jak vystřížený z historických románů, který se celý den povaloval na pláži s mísou fujtajblíků při ruce, vyhříval se na sluníčku a aktivitu by neprojevil ani po výzvě k rozmnožování.

Když řídký les začal vydatelně řídnout, zpomalil i Lyglot. V několik metrů širokém pruhu se nejprve vytratily stromy, potom i keře a tráva byla stále nižší až zmizela úplně. Na konci koridoru stál dva metry vysoký, úzký balvan, který mírně zářil a vlnící se vzduch prozrazoval teplotu vyšší než okolí.

Zastavili roboty tři metry od mohyly, do jejíhož povrchu byl vytesán nějaký text. Sesedli a když se přiblížili na dva kroky, mohyla promluvila:

„Identifikujte se, prosím.“

Protože nerozuměli, neodpověděli. Tory se neodvážil pohnout, Lyglot si nadšeně prohlížel neznámé písmo a obešel mohylu několikrát dokola. Když nedostala odpověď, zkusila to mohyla za chvíli znovu:

„Patříte k lodi, která přistála? Chcete přivolat pomoc? Jestli mi rozumíte, dotkněte se toho světlého obdélníku uprostřed.“

„Říkej si co chceš,“ nevydržel to Lyglot, „stejně ti nerozumíme ani slovo!“

Neznámá řeč mohyly zřejmě šokovala, protože se už neozvala. Ouni všechno zaznamenali a vydali se zpět. Na lodi je čekalo překvapení. Velitel jim hned hlásil, že zachytili další rádiový vzkaz a přehrál jim ho:

„Přistáli jste na území se zvýšenou radioaktivitou! Protože nereagujete, bude se předpokládat, že potřebujete neodkladnou pomoc. Neodpovíte-li do jedné standardní hodiny, budu informovat správce oblasti. Další upozornění nebude, protože hyperprostorová zpráva nadlouho vybijе energetický zdroj. Odpovězte!“

„Počítač tvrdí, že se s největší pravděpodobností jedná o varování před vysokou radioaktivitou, která se jinde na planetě nevyskytuje. A že kdyby takový systém dělal on, že by ho naprogramoval tak, aby byl o narušení informován. Dohodli jsme se, že s budováním kolonie týden počkáme. Třeba se skutečně někdo přiletí podívat. Jaký je váš názor?“

Lyglot jen kývl na souhlas, ale Tory na velitele mávl a vložil paměťové médium do mechaniky a přikázal počítači:

„Zobraz text na mohyle.“

Na obrazovce se ukázal neznámý text:

„Na památku prvnímu městu a první kolonii, zničené v nesmyslné válce. Nikdy nezapomeneme. Limea, leden 3797 – květen 3811.“

„Analýza tvrdí, že ten balvan je o trochu mladší, než tahle příjemná oblast. Pokud se nám mimouni jen trochu podobají, mohlo by to také být tak, že tady došlo k nějaké nehodě a ten balvan je památník, tu událost připomínající. Jako technik jsem přesvědčen, že ty znaky nebyly vytesány ručně, ale vypáleny laserem. A navíc to dělal nějaký stroj – vrypy jsou dokonale přesné jak v šířce, tak v hloubce. Z toho by se dalo usuzovat, že zprávy jsou jen informace o této události... Ale s týdenní pauzou souhlasím.“

* * *

Signál pronikl hyperprostorovým kanálem na místo určení.

Planeta byla pod hustými mraky modrozelená. Uprostřed nekonečného moře se nacházel nespočet různě velkých kusů souše. Uprostřed malého ostrova stálo několik budov. V největší z nich bylo mnoho místností pro různé účely.

V největší místnosti, hned v přízemí, bylo umístěno několika křesel a stolků. Nejdelší stěna obdélníku, vpravo od vstupu, se používala k zobrazení informací. Teď byla prázdná, jen v levém rohu se ukázal text hyperprostorové zprávy.

Počítač základny podlehl vlivům okolí – dalo by se říct, že trpěl stařeckou demencí, neboť se jeho osobnost totálně rozpadla. Paměťové obvody fungovaly jen při úplňku a analytická jednotka si pletla pojmy s dojmy. Dlouho žádnou zprávu nepřijal. Teď však, zdá se, chytil druhý dech. Oslovil správce:

„Přijata zpráva z hraničního sektoru, planeta Limea. Mám ji postoupit

záchranným složkám?“

Když správce nereagoval, přestože v místnosti prokazatelně byl, dementní počítač zesílil zvuk a přísným hlasem ho napomenul:

„Spát ve službě není dovoleno!“

Žádná odpověď!

U největšího stolu v místnosti, obklopeného pěti křesly, seděla vysušená kostra, už jen vzdáleně připomínající tvora, jehož nosnou konstrukcí byla. Před ní ležel epap s rozepsanou výpovědí.

Mumie se tvářila vzdorovitě a požadavek počítače ignorovala...

* * *

Olog-Ge byl dobře stavěnýoun, protože byl vyjimečný – od mládí se rád hýbal. Věčně někam lezl a šplhal po kopcích a později po skalách. Skály se staly jeho životní vášní a vynikající kondici získal jaksimimochodem.

Když se ani po týdnu mimounů nedočkali, zahájili budování kolonie. Skalní podloží je pro umístění závodu na zpracování odpadu ideální, protože ani případné selhání techniky, byť nepravděpodobné, neohrozí spodní vody. Ouni už byli takoví – než se začne budovat kolonie, musí tu být zpracování odpadu nezávislé na recyklačním systému hvězdoletu. Aby neotrávili planetu, bude místní čistička mnohem dokonalejší, protože bude třeba odstranit zvýšenou radioaktivitu jejich odpadu.

Přepravní robot ho dopravil k horám. Nejvhodnější pro počáteční průzkum se jevila osmdesátimetrová stěna. Kdysi dávno se zde kilometrový kus svahu pod vlastní vahou utrhla a sjel do údolí. Olog se rozhodl začít třista metrů vlevo od pomyslného středu skalní stěny, kde byl svah nejprudší. Zde nebyl líný z robota slézt, aby si na skály mohl sáhnout. Pořád měl dotek kamene rád.

Z vaku vytáhl ultrazvukový přístroj, který podle nastavení pronikal do struktury kamene nebo celé hory. Nejprve si prohlédl balvany, kameny a kamínky u svých nohou, pak namířil přístroj proti stěně.

„Pojď se mnou,“ přikázal robotovi. Vydal se pomalu podél stěny a chodící křeslo ho následovalo. Přístroj ukazoval jednolitou skálu. O sto metrů dál začínalo sloupoví. Tak si pro sebe nazval část, kde byly do jinak skoro rovné stěny hluboké zářezy. Utržený svah patrně odkryl měkčí materiál mezi skalními sloupy a povětrnostní vlivy ho postupně změnily v prach a přemístily.

Tady se nejspíše mohl dočkat nějaké jeskyně, která bude pronikat hluboko do hory a ušetří jim spoustu práce a energie. Za druhým 'sloupem' se obraz na displeji změnil. Olog se zastavil, otočil se ke skále čelem a přístroj dal do svého stínu. Dopolední slunce za jeho zády se odráželo od hladkých skal a obraz byl i tak špatně čitelný.

Potěšilo ho, že vhodné místo našel tak rychle. Opatrně ladil nastavení

přístroje a stále více byl hodnotami zmaten. Když došel k závěru, že lepší to nebude, nechápavě si obraz prohlížel a snažil se vstříbat, co přístroj tvrdil. Buď se mu to zdá nebo je ten krám rozbítý!

Za pár metrů tlustou skálou byl dlouhý tunel, který se po padesáti metrech rozšiřoval do obrovské dutiny. Ale po stranách tunelu byla dvojice nebo dokonce trojice relativně tenkých sloupů z materiálu, tvrdšího než skála. Nějaký kov! Olog si v šoku neuvědomil, že když data z přístroje předá robotovi, bude to vědět přesně. Ale jeho bohaté zkušenosti hovořili jasně: nemá to tam být!

Popadla ho objevitelská vášeň. Na křeslo odložil měřící přístroj, z úchyty na boku robota vytrhl důlní laser, který zapnul a pozoroval kontrolku nabití. Když se rozsvítila, přitiskl si přes metr dlouhý tubus s pravou rukou na spouštěči k boku, levou ho podpíral na konci zesílené části a zamířil na skálu proti nejbližší kovové anomálii.

Červený paprsek se zakousl do skály. Olog v tom měl praxi a krátkými, šikmo vedenými impulzy narušoval skálu a citlivě, podle vznikajících prasklin vnímal a využíval pnutí, přirozeně se vyskytující v nehomogenním materiálu nebo způsobené jeho ohřevem.

Hodinku dvě to trvalo, protože nalámané skály bylo mnoho a dopravní robot neměl ruce, aby mu ji pomohl odstraňovat. Stál kus stranou, aby nebyl obalen prachem, a měl tendenci do toho Ologovi kecat.

Nakonec byl Olog hotov. Užasle zíral na metr vysoký a téměř dva metry široký kus lesklého kovu, uvězněný ve skále. Odložil laser, vzal z křesla notně zaprášený měřící přístroj a namířil ho na obnažený kov. S překvapením zjistil, že je to duté! Cukl sebou, když zaslechl slabé zapraskání. Udělal tři kroky zpět a podíval se na okolní skálu. Prasklina byla tenká a šířila se šikmo do výšky. Nic vážného.

Ale vzápětí začala skála na mnoha místech pukat a stále hlasitější praskot se slil do šíleného rachotu. Olog začal utíkat, ale i přes svou kondici se po stu metrech musel zastavit, jinak by snad vyplivl plíce. A v tom okamžiku se rozhodilo nepříjemné ticho.

Otočil se a rychlým pohledem přelétl skálu, popraskanou na velké ploše minimálně do výšky čtyřiceti metrů. Zdálo se, že se rozpad zastavil, tak se pokusil dohnat kyslíkový dluh. Z hluboka dýchal a pomalu pokračoval dál, protože si uvědomoval, že kdyby se skála rozpadla, je pořád v jejím dosahu. Najednou ale zjistil, že se půda chvěje. Hora se třásla a skalní blok se rozpadal. Velké kusy skály padaly do stran a ničily další skalní sloupy, ale jeho směrem se naštěstí vydaly jen ty malé. To nevydrží věčně!

Olog začal znovu utíkat, ale po půl minutě přešel kamenitý povrch do svěže zelené trávy, vysílené nohy se mu na velkém trsu zapletly a on upadl. Pomalu se zvedal, sáhl po drahém přístroji, ležícím o kousek dál v trávě, netuše, že mu to zachrání život. Otočil se zpět. Očekávaná hromada kamení

tam byla – ale nad ní se tyčila koule obřího stroje na pavoučích nohách. Celý výjev vypadal neskutečně, protože se ve slunečních paprscích leskl jako anděl. Anděl zkázy.

Olog konsternovaně zíral, div mu oči nevypadly. Pak se v něm něco zlomilo – otočil se k té hrůze zády, začal utíkat k blízkému lesu a přitom řval jako frustrovaný jelen na konci říje.

* * *

Pasivní čidla zaznamenala chvění.

Malá skupina procesorů byla probuzena z hibernace, prolétla paměť a porovnála charakteristiky kmitů s událostmi za dobu spánku. Nevědomé algoritmy provedly testy raději ještě jednou, aby měly jistotu, že se skutečně liší od dříve zaznamenaných.

Energetický zdroj byl aktivován a nastaven na jedno procento výkonu. Umělý mozek válečného stroje nabyt vědomí. Musel souhlasit s tím, že se děje něco, co s velkou pravděpodobností není přírodního původu. Bylo to však velmi slabé, zřejmě šlo o ultrazvukové vyzařování nějakého přístroje. Že by se lidé vrátili?

Když před staletími dobojoval, zničil všechny nepřátele a přečkal jaderný výbuch, došel k horám a opravil se. Byl připraven kdykoliv zahájit další bojovou akci. Příkazy ale zněly jasně – až to vyčistíš, odstav se (*nemohl tušit, že rozkaz původně zněl 'znič se', ale regenerace mozku nebyla dokonalá*). A rozeklaná skalní stěna se jevila jako dobré maskování, protože nevěděl, jak dlouho bude čekat. Po stu letech se stal součástí hory a mohl odstavit reaktor. Budou stačit baterie...

Po několika minutách robot zaznamenal energetické impulzy a drčení skály u levé přední nohy. To těžko bude útok, spíš si někdo myslí, že našel ložisko kovu. U válečného stroje ale těžko očekávat smysl pro ironii...

Trvalo to dlouho, ale nakonec byl kus jeho nohy obnažen a mozek obdržel informace z dalších senzorů. Hned poznal, že TO je teplé a určitě i živé. Ale taky radioaktivní! Musí zjistit, co to je.

Nechtěl TO vyplašit, ale jinak se z té skály nedostane. TO začalo utíkat. Spustil energetický zdroj na maximum, nabil laserové dělo a aktivoval silové pole. Tím z něho spadl nános, který na něj sedal šest století a odhalil ho v celé hrůze.

TO byl dvoumetrový tvor, který po zadních evidentně utíkal k lesu. Robot se pokusil zjistit, zda je to člověk z Federace nebo z Rudé díry. Ale nějak mu to nevycházelo, nebylo to ani jedno! Vlastně řešil dětskou hádanku: má to nohy jako člověk, má to ruce jako člověk, má to hlavu jako člověk – a není to člověk. S ne-lidmi programování jaksi nepočítalo.

Vadil mu, coby válečnému stroji, ten řev. Vždyť zburcuje celou planetu!

A co není člověk je zvíře. Už se TO chystal odpařit milisekundovým výbojem laseru, ale pak se přece jenom zarazil. Vždyť to nemůže být jen nevědomé zvíře, pořád má v ruce ten ultrazvukový přístroj. A taky skálu odstraňoval laserovým dělem!

Náhle však senzory vyhlásily poplach. V dálce, nad korunami vysokých stromů, totiž rozpoznaly špiči neznámého stroje, s největší pravděpodobností hvězdoletu. Robot se přestal o řvoucího tvora zajímat, protože ho nijak zvlášť neohrožoval. Ale hvězdolet, to je něco jiného! Musí to prozkoumat!

Vykročil k lesu a třemi kroky se přiblížil k jeho okraji. Jestli TO neuhne, tak ho rošlápne. V tom se zastavil, něco ho zadrželo. Jakoby bylo najednou okolí z gumy nebo tuhnoucí pěny. Baterie se začala rychle vybíjet, reaktor selhával. Ztratil vědomí, ale nespadol – silové pole, které ho tak náhle obalilo, ho drželo ve vzpřímené poloze. Bezpečnostní systémy zahájily horečnou činnost a urychleně s posledními zbytky energie záložovaly aktuální stav robotova mozku.

* * *

Vlna energie srazila Ologa do lesního podrostu. Už si myslel, že je po něm, ale nic dalšího se nestalo. Něco za ním hučelo. Ten strašlivý stroj to nebude, ten nevydával žádný zvuk! Neodvážil se postavit, jen se přetočil na záda.

Stroj ztuhl před lesem uprostřed kroku. Podle jeho zamíření Olog usoudil, že je obklopen silným energetickým polem. A pak se obřij stroj, evidentně bez energie a se splihlýma nohama, prudce zvedl do výše a během několika sekund zmizel za mraky.

Olog za ním dlouho zíral, ale když se nic nedělo, zavolal hvězdolet. Velitel mu hned odpověděl:

„Ano Ologu, zaznamenali jsme všechno. A taky víme, kdo tě zachránil. Nemůžeš ji vidět, ale na oběžné dráze je ohromná vesmírná loď. Už nás kontaktovali na frekvenci památníku a pomocí obrázků nás informovali, že posílají na povrch své zástupce... Pošlu ti přepravního robota. Měl bys tu být s námi. Spěchej, do hodiny tu budou!“

„Lite, nezapomněl jsi jim říct, že můžeme pro ně být nebezpeční??? Jsou-li stejní jako většina přírody na téhle planetě, ublíží jim naše radioaktivita!“

„Ne, Ologu, nezapomněl... Právě mě počítač informoval, že se z oběžné dráhy blíží malý výsadkový člun. Křeslo je za chvíli u tebe – vemte to poklusem!“

+ + +